

ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΒΟΛΗ, ΕΛΕΓΧΟΣ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ

“...Οι νόμοι εσχηματίσθησαν δια να καταπιέζωσι τους πτωχούς, τους άνευ προστατών, τους αδυνάτους. Σπανίως ο νόμος προστατεύει τον ασθενή, αλλ’ οι εντός της κοινωνίας τοιούτοι είναι πολλάκις ισχυροί εκτός αυτής και καταπατούσι τον νόμον όστις τους ηδίκασε. Εις την κοινωνίαν υπάρχουν λησταί νόμιμοι, λησταί τοκογλύφοι, λησταί-έμποροι, λησταί-χρυσοχόοι, λησταί υπάρτεοι, λησταί-ευσεβείς και πλήθος άλλων.... Και εντούτοις, ..., είναι μικρά η τιμωρία των - διότι εκείνοι ου μόνον εντός των πόλεων ληστεύουσιν, ου μόνον δύο έχουσιν ιδιότητα, καλήν επιφάνειαν, αισχρόν κέντρον, αλλά το αυτό άτομον καθ’ εκάστην σχεδόν ληστεύουσι, ενώ ημείς και ειλικρινείς είμεθα και σπανίως δις φορολογούμεν τον αυτόν άνθρωπον. Αλλ’ όλαί αι ληστεΐαι εκείνου του είδους καθιερώθησαν υφ’ όλων των εθνών και ουδείς τολμά να εκφέρη κατ’ αυτών γνώμην - διότι εκλαμβάνεται εχθρός της κοινωνίας.” Δημήτρης Παπαρρηγόπουλος, ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΑΗΣΤΟΥ.

Από τις απαρχές της επιβολής της κρατικής οργάνωσης πάνω στις ανθρώπινες κοινωνίες, η οποία κλιμακώθηκε αιώνες τώρα (γιατί φυσικά το κράτος δεν γεννήθηκε “ολοκληρωμένο”, αλλά εξελίχθηκε μέσα από τη συνεχή οικοδόμηση νόμων, θεσμών και μηχανισμών στήριξης των αφεντικών και την προώθηση με όλα τα μέσα της βίας, νάρκωσης και σιωπηρής συναίνεσης στις κρατικές βουλήσεις), ο πρώτιστος στόχος γι’ αυτούς ήταν η διατήρηση και ενίσχυση της κυριαρχίας, και, ει δυνατόν, η τελειοποίησή της, κάτι που προσπαθούν σήμερα να επιτύχουν τ’ αφεντικά με την εκτεταμένη χρήση τεχνολογικών μέσων και αλλοτρίωσης της συνείδησης. Η συνεχής και αδιάλειπτη εκμετάλλευση και καταπίεση των ανθρώπινων κοινωνιών από τα εξουσιαστικά καθάρματα δεν μπορεί να επιβληθεί παρά μόνο με την απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης μέσω της χειραγώγησης, της βίας και της τρομοκρατίας, όπως αυτές εκφράζονται από το ΣΥΝΟΛΟ των θεσμών και μηχανισμών της εκμετάλλευσης, της επιβολής των κρατικών ιδεολογημάτων και κάθε λογής επιφάσεων που συμβάλουν στη σύγκυση και τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας σε σχέση με την καθημερινή εξουσιαστική πραγματικότητα. Η επιβολή κανόνων και νόμων για να ρυθμίζουν τις φυσικές και κοινωνικές ανάγκες του ανθρώπου και όλο το πλέγμα των ανθρώπινων δραστηριοτήτων δεν ήταν φυσικά μια ελεύθερη επιλογή, αλλά στηρίχθηκε στην πλάνη και στη βία. Όλη αυτή η κτηνώδης εξουσιαστική πραγματικότητα δεν θα μπορούσε να επιβληθεί χωρίς τη βοήθεια και στήριξη που παρέχουν στην κυριαρχία και στη συνεχή επιβεβαίωσή της και ο θεσμός της δικαιοσύνης, από τις αρχικές μορφές του μέχρι τη σημερινή πολύπλοκη δομή του. Θεσμός που επιχειρήσε και επιχειρεί να ταυτιστεί με την κοινωνική δικαιοσύνη, ενώ στην ουσία είναι η θεσμοποίηση της αδικίας, αποσκοπώντας στη ρύθμιση των κοινωνικών αντιθέσεων προς όφελος της κυριαρχίας. Ο αντικοινωνικός ρόλος των νόμων είναι δεδομένος, αφού οι ανθρώπινες κοινωνίες βρέθηκαν μπροστά στη βίαιη υπεράσπιση της ιδιοκτησίας, των προνομίων και όλων των μορφών εξουσίας των εξουσιαστών, οι οποίοι προτάσσουν σε όσους δε συμμορφωθούν την “αόρατη” μέγγενη, πρώτα του θεού και μετά των δικαστών. Αυτή η μακρόχρονη εξουσιαστική βία και προπαγάνδα, αφού επέβαλε καθιστώντας “απαραίτητους” τους νόμους για τη ρύθμιση των αναγκών, των σχέσεων των ανθρώπων και των ενδεχόμενων διαφορών και αντιθέσεων που είναι φυσικές στις κοινωνίες, δρομολόγησε και τη σταδιακή, ανά τους αιώνες, οικοδόμηση του ανοσιουργήματος της κρατικής δικαιοσύνης. Οι άνθρωποι δεν χρειάζονται κανένα είδους διαμεσολαβητή και ρυθμιστή των κατά τ’ άλλα απροσδιόριστων κοινωνικών μεταβολών-

Η εδραίωση της κυριαρχίας στηρίχθηκε πολύ στην επιμέρους οργάνωση των θεσμών και μηχανισμών που ποτέ δεν έπαψαν να αλληλοσυμπληρώνονται, να προπαγανδίζουν την αναγκαιότητά τους, και να εθίζουν την κοινωνία στη θεσμολαγνεία για να εξαλείψουν οποιαδήποτε μη ελεγχόμενη δραστηριότητα. Αναπτύσσουν έτσι κάθε φορά μηχανισμούς “παυσίπωνα” στις ενδεχόμενες “κρίσεις” για να ξεπεράσουν τις τριβές που δημιουργούνται αναπόφευκτα, ως συνέπεια και της βίαιης εξουσιαστικής καταπίεσης και του πάθους για ελευθερία, που δεν καταστέλλεται ούτε υποχωρεί, δημιουργώντας ρήγματα στην κρατική συνοχή.

“Η κυβέρνηση -ή το Κράτος αν θέλετε- σα δικαστής, διαιτητής του κοινωνικού ανταγωνισμού, αμερόληπτος διαχειριστής των κοινωνικών συμφερόντων, αποτελεί ένα ψέμα, μια αυταπάτη, μια Ουτοπία, που ποτέ δεν υλοποιήθηκε και δεν μπορεί ποτέ να υλοποιηθεί ...η κυβέρνηση δεν αλλάζει τη φύση της. Αν ενεργεί σα ρυθμιστής ή εγγυητής των δικαιωμάτων και του καθηκόντων

του καθένα, διαστρέφει το αίσθημα δικαιοσύνης. Δικαιώνει το άδικο και τιμωρεί κάθε ενέργεια που προσβάλλει ή απειλεί τα συμφέροντα των κυβερνώντων και των ιδιοκτητών. Κηρύσσει δίκαιη και νόμιμη, την πιο απάνθρωπη εκμετάλλευση των εξαθλιωμένων, πράγμα που σημαίνει ένα αργό και συνεχές υλικό και ηθικό έγκλημα, το οποίο διαπράττεται από κείνους που έχουν πάνω σε κείνους που δεν έχουν. Ξανά, αν διευθύνει τις δημόσιες υπηρεσίες, προασπίζει πάντα τα συμφέροντα των κυβερνώντων και των ιδιοκτητών... παρά μόνο στο μέτρο που είναι απαραίτητο για να κάνουν τις μάζες να επωμιστούν πρόθυμα τις φορολογικές τους υποχρεώσεις.” (Ε.Μαλατέστα, ΧΩΡΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑ).

Αυτός ο φαύλος κύκλος των των δικωτικών μηχανισμών, με τους δικηγόρους, δικαστές, όλα τα δημόσια παράσιτα, με όλες τις νομικές διαδικασίες και τα παρακλάδια του στηρίζει σε μέγιστο βαθμό τη διατήρηση της εξουσίας. Το δικαστικό και σωφρονιστικό σύστημα, ο τηρητής των νόμων, είναι που καλείται να προστατέψει “το κοινωνικό σύνολο” -δηλαδή το κράτος- από όλη την επιθετική στάση των ανθρώπων σε ότι αφορά τους νόμους, να απομονώσει την ανεξέλεγκτη κοινωνική δυναμική μέσω του εγκλεισμού στις φυλακές και τα ψυχιατρεία, να καταδικάσει, φυλακίσει ανθρώπους στα κάτεργα, να επιβάλει όρους ομηρίας και οικονομικής εξόντωσης - μέσω προστίμων, ποινών, εγγυήσεων κ.λπ., επιτήρησης και σωφρονισμού σε αντιστεκόμενους ανθρώπους. Παράλληλα θα υπερασπίσει την τάξη κι ασφάλεια για τους εξουσιαστές και θα εξασφαλίσει το απυρόβλητο των ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ, όλων των κρατικών δολοφόνων, των εκμεταλλευτών, των πρεζέμπορων, των εργοδοτών, και τη συνέχιση της αφαίμαξης της κοινωνικής δυναμικής και δημιουργικότητας νομιμοποιώντας την καταπίεση μέσω της μισθωτής σκλαβιάς και την κυριαρχία του χρήματος. Εφόσον το ίδιο το κράτος με τους υπερασπιστές της νομιμότητας και την προ πολλού συνδρομή των “εγκληματολόγων” στην επιστημονική αντιμετώπιση της κοινωνικής ανυπακοής, ορίζει σύμφωνα με το συμφέρον του το “έγκλημα” (στον εξουσιαστικό πόλεμο ο δολοφόνος βαφτίζεται ήρωας), τότε αυτό είναι που θα κρίνει και το βαθμό συμμόρφωσης στις αποφάσεις του. Ανάλογα, λοιπόν, με την “κοινωνική θέση” δηλαδή τις διασυνδέσεις που διαθέτει κάποιος σ’ όλο αυτό το βρωμερό κύκλωμα, θα τύχει και της αντίστοιχης μεταχείρισης. Για όποιον δε συμμορφωθεί, δεν εκλιπαρήσει, δεν αναγνωρίσει, υπάρχουν φυσικά άλλα κριτήρια αντιμετώπισης από τη “Θέμιδα”.

Αυτή η πραγματικότητα σήμερα συμπίπτει χρονικά με την αναγκαιότητα των εξουσιαστών να προετοιμαστούν -με κομβικό σημείο του Ολυμπιακού Αγώνες- στη γοργές διαδικασίες της παγκόσμιας θεσμικής και οικονομικής ενοποίησης, να επισπεύσουν τις αναδιαρθρωτικές αλλαγές στην οικονομία, την εκπαίδευση, τη δικαιοσύνη και τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης, κατασκευάζοντας πιο εξειδικευμένα στελέχη, που θα βοηθήσουν στην πιο αποτελεσματική εξάρτηση της κοινωνίας στα νέα εξουσιαστικά δεδομένα. Δε θα μπορούσε λοιπόν να μείνει ανεπηρέαστη και μια σειρά από μηχανισμούς που παρουσιάζουν πλέον προβλήματα εναρμονισμού στις “εξελίξεις”, αφού πρέπει να προσαρμοστούν ώστε να δράσουν αλληλοσυμπληρωματικά στα τωρινά σχέδια των εξουσιαστών. Χαρακτηριστικό κι αυτό της θεσμικής κυριαρχίας, αφού η εξουσία αντιλαμβάνεται πότε απειλούνται οι θεσμοί, η τάξη και η “κοινωνική ειρήνη” από τη γενίκευση της κοινωνικής δυσαρέσκειας και ανυπακοής και την όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού, και οργανώνεται όπως μπορεί για να επουλώσει τα ρήγματα στα επιμέρους δομικά στοιχεία της. Βλέπουμε έτσι μια σειρά από μεταβολές και ανανεώσεις στους κρατικούς ελεγκτικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς (ΕΛ.ΑΣ., Ε.Υ.Π., Εφορία, ΣΔΟΕ, Δημοτική Αστυνομία, συνοριακοί φύλακες, σχολικοί φύλακες, ένοπλα δολοφονικά σώματα κτλ.), πομπώδη παραληρήματα για την “πορεία της οικονομίας προς την ONE” και “την ανάγκη συμβολής του ελληνικού λαού στη μεγάλη αυτή ευκαιρία”, δηλαδή την προσήλωση ακόμη περισσότερο στη μισθωτή σκλαβιά, την κατανάλωση και όλες τις πτυχές όπου καταρρακώνεται καθημερινά η ανθρωπινότητα και μετατρέπεται σε αναλώσιμο είδος προς όφελος της κυριαρχίας.

“Μια κυβέρνηση δεν μπορεί να κυβερνήσει για ένα οποιοδήποτε χρονικό διάστημα, δίχως να κρύψει την αληθινή της φύση πίσω απ’ το πρόσχημα της γενικής ωφέλειας... Μια κυβέρνηση δεν μπορεί να επιθυμεί την καταστροφή της κοινότητας, γιατί τότε αυτή και η άρχουσα τάξη δεν θα μπορούσαν να διεκδικήσουν τον πλούτο τους, που προέρχεται από την εκμετάλλευση, ούτε θα μπορούσε να αφήσει την κοινότητα να διευθύνει μόνη της τις δικές της υποθέσεις, γιατί τότε οι άνθρωποι θ’ ανακάλυπταν σύντομα πως αυτή (η κυβέρνηση) δεν χρειαζόταν για κανένα άλλο σκοπό, παρά μόνο για να υπερασπίζει την ιδιοκτητική τάξη που τους απομυζάει και δε θα δίσταζαν ν’ απαλλαγούν τόσο απ’ την κυβέρνηση όσο κι απ’ την ιδιοκτητική τάξη...” (Ε.Μαλατέστα, στο ίδιο).

Η έμπρακτη έκφραση της ανθρώπινης ελευθερίας προϋποθέτει άμεσα τη συνειδητοποίηση όλης αυτής της πραγματικότητας και κλιμάκωση της αμφισβήτησης και άρνησης των θεσμών ως

αναγκαία συνθήκη αντίστασης σε όλα τα καταδυναστευτικά εγχειρήματα. Ανέκαθεν, άλλωστε, η κοινωνία ή ένα μέρος της, επέλεγε, συνειδητά ή ασυνείδητα, καταρχάς ως μέσο αυτοάμυνας απέναντι στην απληστία των κρατιστών και τις κλιμακούμενες φοροληστρικές, κυρίως, επιθέσεις σε περιόδους έντονης κινητικότητας της κρατικής μηχανής, την άρνηση συμμετοχής στην αλυσίδα εκμετάλλευσης που ξεκινάει από την αρχική χειραγώγηση του ανθρώπου μέσω της οικογένειας και της παιδείας και συνεχίζεται με την ένταξη στην παραγωγή και την αφομοίωση του πάθους για λευτεριά μέσω κάποιας ιδεολογίας. Η επιλογή αυτή, είτε γινόταν συνειδητά ως άρνηση ένταξης στην εξουσιαστική αλυσίδα και, ει δυνατόν, απεγκλωβισμό τους από την καταναγκαστική μισθωτή σκλαβιά, είτε πήγαζε άμεσα απ’ τις ανάγκες των ανθρώπων για επιβίωση την οποία στερούν από όλο και περισσότερους ανθρώπους οι εξουσιαστές. Ισχύει, βέβαια, σ’ αυτές τις περιπτώσεις το αφομοιώσιμο μιας κοινωνικής αντίδρασης, εφόσον αυτή δε στραφεί καθαρά ενάντια στους καταπιεστές, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα στο κράτος να αποσωβήσει τους κραδασμούς από την κοινωνική δυσαρέσκεια, “μεριμνώντας” το ίδιο για τον εξωραϊσμό των όρων επιβολής, που αυτοί ονομάζουν βελτίωση των όρων επιβίωσης. Αυτό φυσικά είναι άλλη μια επίφαση, αφού η εξουσία δεν νοιάζεται για τίποτα άλλο παρά για τη διατήρησή της και όταν αντιμετωπίζει τέτοιες έκτακτες για την έννομη τάξη περιόδους, της δίνεται η δυνατότητα να κατασκευάζει μόνη της τους υποτιθέμενους εχθρούς της κοινωνικής ειρήνης και ομαλότητας (όπως είναι η διαφθορά, η εγκληματικότητα, η έλλειψη ανθρωπισμού), προσπαθώντας να διοχετεύσει έτσι χωρίς μεγάλο κόστος την κοινωνική οργή ενάντια στην λεγόμενη “έλλειψη κρατικής οργάνωσης”, στη “διαφθορά (μικρού φυσικά!!!) τμήματος του δημόσιου κτήνους. Αυτός είναι κι ένας “ψευδής πόλεμος”, αφού οι εξουσιαστές, μ’ αυτή τη λογική, θα έπρεπε να στραφούν ενάντια στους εαυτούς τους. Τρίκες, λοιπόν, ο “πόλεμος κατά της διαφθοράς”, όπως έδειξαν και τα αντίστοιχα “καθαρά χέρια” στην Ιταλία, όπου οι ίδιοι οι κρατιστές εξέφραζαν την ανησυχία ότι η ολοκλήρωση της “κάθαρσης” θα ισοδυναμούσε με διάλυση του κρατικού μηχανισμού. Όλη αυτή η αναδιοργάνωση έχει να κάνει, όμως, και με την αναγκαιότητα που προκύπτει για την εξουσία να στεγανοποιήσει όλο το κύκλωμα της εκμετάλλευσης και να το κάνει ακόμα πιο ελεγχόμενο, συγκεντρωτικό, να μην είναι “ξέφραγο αμπέλι” ώστε να ανταποκρίνονται τα εξειδικευμένα όργανά του στις νέες συνθήκες της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας ενοποίησης και της συνολικότερης κρατικής επίθεσης στην κοινωνία. “... τόσο η ανάδειξη της “διαφθοράς” όσο και της “ανικανότητας της αστυνομίας” περιί της οποίας τόσος λόγος έγινε, δεν είναι παρά ένα ακόμα τέχνασμα των κρατιστών και των υπαλλήλων τους. Οι μπάτσοι όπως και οι υπόλοιποι κρατικοί υπάλληλοι δεν είναι ούτε “ανίκανοι” ούτε “διεφθαρμένοι”. Αντίθετα κάνουν πολύ καλά τη δουλειά τους σε βάρος της κοινωνίας, δολοφονώντας, ληστεύοντας και εξευτελίζοντας με κάθε τρόπο την ανθρώπινη ύπαρξη. Αυτός είναι ο ρόλος των μπάτσων, αυτό είναι το αληθινό τους πρόσωπο, αυτός είναι ο αυτοσκοπός της ύπαρξής τους. Η αστυνομία -και οι υπόλοιποι θεσμοί και μηχανισμοί- θα ήταν πραγματικά διεφθαρμένη για το κράτος, αν αντέστρεφε το ρόλο της και άρχιζε να λειτουργεί προς όφελος της κοινωνίας...” (αναρχική εφημερίδα ΠΕΡΑΣΜΑ, φύλλο 3, φλεβάρης ‘99). Η επιθυμητή για το κράτος αποτελεσματικότητα αυτών των τεχνασμάτων βασίζεται σ’ αυτούς οι οποίοι καθημερινά εγκλωβίζονται στους θεαματικούς και σ’ όλους τους αλλοτριωτικούς μηχανισμούς και θα στρέψουν το ενδιαφέρον τους στις λεπτομέρειες και σε ορισμένα από τα παρεπόμενα της κρατικής επιβολής κι όχι φυσικά στην ίδια. Αλλά και οι μερικές επιδερμικές αντιστάσεις είναι πιο εύκολο να αφομοιωθούν στα δημοκρατικά καλούπια. Η βίαιη συνύπαρξη των κρατιστών με την εξουσιαζόμενη κοινωνία δίνει την ευκαιρία στο κράτος να μαθαίνει, αναλύοντας τις ανά τους αιώνες κοινωνικές μεταβολές, αναταραχές, αγώνες και εξεγέρσεις, τους ανθρώπους, τις αντιλήψεις, τις στάσεις και τις συμπεριφορές τους -ειδικά σήμερα με τη συνδρομή της επιστήμης της πληροφορικής και της στατιστικής. Ούτως ή άλλως, υπεύθυνη για όλα τα “προβλήματα” και όλη τη μιζέρια, μόλυνση, σαπίλα και εξαθλίωση που επισκιάζει σήμερα τις κοινωνίες είναι η κρατική κυριαρχία. Αυτή οδηγεί σ’ αυτό που ονομάζουν έγκλημα, για να αποκρύψουν ότι αυτοί είναι οι αληθινοί εγκληματίες, αυτοί που καθημερινά βιάζουν συνειδήσεις, τρομοκρατούν και καταπιέζουν, δολοφονούν. Αυτοί είναι άλλωστε και οι φυσικοί διαχειριστές του κοινωνικού εγκλήματος, αυτοί που προωθούν τα ναρκωτικά του μυαλού και του σώματος, τη μαστροπεία, την παιδεραστία, τη νόμιμη ληστεία κι αυτοί είναι που πρώτοι οφελούνται από την ύπαρξη διαχείριση όλων των “παράνομων” δραστηριοτήτων. Οι ενδεχόμενες διαφορές, αντεγκλήσεις ακόμα και βίαιες αντιπαραθέσεις ανάμεσα στους ανθρωπύς μπορούν να αντιμετωπίζονται αρμονικά μέσα σε μια πραγματικά ελεύθερη, αυτοοργανωμένη κοινωνία (που δε θα εγκλωβίζεται στις κολλεκτιβες ή τα κάθε είδους αποτυχημένα “επαναστατικά” συμβούλια), χωρίς τη διαιτησία κανενός ειδικού. Κανείς, εξάλλου, ούτε καν αγωνιζόμενος ή αναρχικός δεν αντλεί κανενός είδους “δικαίωμα” να “προτείνει” στους καταπιεσμένους κάποιον αλάθητο τρόπο οργάνωσης της καθημερινότητας. Τα πρωτεία στην “παρνομία” τα έχει το κράτος -την οποία, εξάλλου, το ίδιο ορίζει, από κει και πέρα όμως εξακολουθεί να χρησιμοποιεί μια πάγια τακτική του, τον τεχνητό διαχωρισμό των ανθρώπων σε νόμιμους και παράνομους, απ’ τη μια για να καταστείλει όσους ξεπεράσουν τα

όρια διαμεσολάβησης με το κράτος και επιλέξουν το δρόμο της αντίστασης και της αξιοπρέπειας, κι απ' την άλλη για να απομονώσει και αποδυναμώσει την κοινωνική δυναμική. Σαφέστερο παράδειγμα εδώ είναι η περίφημη “υποδοχή μεταναστών” που θα επιχειρήσει να ενσωματώσει ένα εν δυνάμει ανεξέλεγκτο σύνολο ανθρώπων στα κανάλια του πολιτισμού, της οικονομίας και της δημοκρατικής ομαλότητας. Κι όλα αυτά μέσα από αμέτρητες δολοφονίες, βασανιστήρια και εξευτελισμό κάθε είδους. Ο βάνουσος έλεγχος, τρομοκρατία και καταστολή των μεταναστών επιχειρείται να ξεχωρίσει τους “χρήσιμους” μετανάστες απ' τους “άχρηστους” και να τους εντάξει έτσι ομαλά στον εκσυγχρονισμένο πολυπολιτισμικό “ελληνικό” “παράδεισο”. Ακόμα και στις “ποινικές” περιπτώσεις άλλωστε -και ξεκαθαρίζουμε εδώ ότι δεν θεωρούμε ότι υπάρχουν “ποινικοί” ή “πολιτικοί” κρατούμενοι, υπάρχουν μόνο ΟΜΗΡΟΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ-, υπάρχουν άπειρα δείγματα γραφής ανθρώπων που για τον ένα ή τον άλλο λόγο στράφηκαν σε τέτοιες δραστηριότητες, επ' ουδενί όμως διανοήθηκαν να συνεργαστούν με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και να στραφούν ενάντια σε ανυπεράσπιστους (εννοώντας όσους δεν συνεργάζονται με εξουσιαστικούς μηχανισμούς) ανθρώπους, δύο κατεξοχήν στοιχεία αξιοπρέπειας, όταν εξετάζονται τέτοιες περιπτώσεις. Περιπτώσεις, άλλωστε πολλών “επώνυμων” και ανώνυμων ομήτων και διωκόμενων από το κράτος αναδεικνύουν τέτοια στοιχεία συστηματικά, συνεχίζουν να διατρανώνουν τον καθημερινό “ακήρυχτο” πόλεμο της κοινωνίας ενάντια στην υποδούλωση, κι εξακολουθούν να προκαλούν πανικό και ανασφάλεια σ' όλα τα αντιανθρώπινα σχέδια των εξουσιαστών.

Το κράτος αναπτύσσει μια έντονη βωμολοχία μέσω ποιων άλλων, των βρωμερών δημοσιογράφων, αναλυτών, εγκληματολόγων, κοινωνιολόγων, ψυχολόγων σε σχέση με τη “νεανική παραβατικότητα” και την εγκληματικότητα που υποτίθεται αυξάνεται. Φαίνεται και από τα παραπάνω ο δραστικός ρόλος όλων αυτών στη διαμόρφωση όλων των μορφών εγκλεισμού (αναμορφωτήρια, φυλακές, ψυχιατρεία, δαστροφικές θεωρίες για την εγκληματική φύση του ανθρώπου) και του “σωφρονιστικού ρόλου” της δικαιοσύνης. Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, όμως, δε κωράει σε καμία επιστημονική μέτρηση, ανάλυση, καλούπι, στατιστική. Οι μηχανισμοί της αλλοτρίωσης έχουν απεριόριστα μέσα για να εμφυτεύσουν αυτή τη μαλακία στα κεφάλια των “πολιτών”, σαν να γίνονται για πρώτη φορά παραβάσεις του νόμου, εκβιάζοντας το μελετημένο συμπέρασμα της αύξησης των μέτρων προστασίας, ελέγχου σε όλους μας. Η λεγόμενη εγκληματικότητα λοιπόν, είναι το πάγιο άλλοθι των κρατιστών, αφού η ΕΞΟΥΣΙΑ είναι η μόνη υπεύθυνη ακόμα και για εκείνες τις πράξεις που η ίδια προσδιορίζει ως έγκλημα, στο οποίο φυσικά δεν συμπεριλαμβάνει όλα εκείνα τις αντικοινωνικά, αντιανθρώπινα, καθημερινά εγκλήματα που διαπράττει. Χαρά για τους καταστηματαρχες, τους φιλήσυχους πολίτες, τους θεσμολάγνους, που μέσα στην αλλοτρίωση των μηχανισμών βλέπουν σαν αυτοσκοπό την “διαφύλαξη της περιουσίας”. Ξέρουμε όμως καλά ότι η κοινωνία δεν κινδυνεύει καθόλου από κανένα εξαθλιωμένο, άνεργο, αγράμματο, μετανάστη. Κινδυνεύει καθημερινά από τ' αφεντικά, τους μπάτσους, τους ρουφιάνους, τους δικαστές, τους κονδυλοφόρους υπερασπιστές της δημοκρατικής θεσμολαγνείας, τα κόμματα και τις πολιτικές οργανώσεις, τις ιδεολογίες κάθε μορφής. Όλα αυτά και πολλά άλλα συνιστούν και τον μοναδικό εχθρό των ανθρώπων, την εξουσία. “...Αποκαλείτε ημάς κακούργους - αλλά τι είναι εκείνοι, οίτινες τα ιερώτερα του ανθρώπου αισθήματα εμπαίζουν και εμπορεύονται; εκείνοι οίτινες υποκρινόμενοι τους ευσεβείς και θρησκους ληστεύουσι τους ανθρώπους; είναι τέρατα της φύσεως, είναι αληθείς κακούργοι, είναι εκτρώματα...” (Δ.Π., στο ίδιο).

Βλέπουμε, λοιπόν, καθαρά, ότι οι κρατιστές επιχειρούν να περιθωριοποιήσουν -γιατί ξέρουν καλά ότι στους δρόμους και στους κοινωνικούς αγώνες αυτοί είναι οι μόνοι περιθωριοποιημένοι- και να καταστείλουν ταυτόχρονα οποιονδήποτε δεν συμμορφώνεται με τις επιλογές της δημοκρατικής νομιμότητας. Οι μπροστάρηδες σ' αυτήν εδώ την προσπάθεια είναι και θα είναι οι αρχιψεύτες των Μέσων Μαζικής Εξαπάτησης. Αυτοί που, ούτως ή άλλως, ποτίζουν κάθε μέρα τους ανθρώπους με κάθε είδους αλλοτριωτικά μηνύματα, διαφημίζουν το clubbing, την κοσμική ζωή, την κατανάλωση, την απάθεια, την πορνεία, την παιδεραστία και το νταβατζιλίκι, τον εθισμό στο άθλιο κατασκευάσμα της κοινής γνώμης, έχουν επιφορτιστεί με το δύσκολο έργο της συκοφάντησης της εξεγερτικής δράσης και της ίδιας της ανθρωπινότητας με τη βρωμερή παρουσία τους. Αυτοί είναι που σε κάθε κοινωνική κινητοποίηση θα σπεύσουν να δείξουν στους μπάτσους τους αγωνιζόμενους, αυτοί είναι που θα τους αποκαλέσουν “γνωστούς-αγνωστούς”. Αυτοί είναι που θα δικαιώσουν με τα ρεπορτάζ τον όποιο συνεργάτη του κράτους, τον όποιο δολοφόνο και πρεζέμπορα. ΔΕΝ ΕΙΔΑΜΕ ΚΑΙ ΚΑΜΙΑ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ “ΕΠΩΝΥΜΟΥ” & “ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΥ” ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ...

Διαφημίζουν περισσότερο από ποτέ τους νέους τρόπους ρουφιανιάς, τις ανώνυμες καταγγελίες (τετραψήφια νούμερα), όπως και με τις “κλήσεις μαρτύρων”, αλλά δε θα καταφέρουν να εκφοβίσουν την κοινωνία και να την κάνουν καταδότη.

Σε πρακτικό επίπεδο, ο κλιμακούμενος εξοπλισμός και η θεσμική αναβάθμιση/αναδιοργάνωση των δικτυακών μηχανισμών, περισσότερη “αυτονομία” στους μπάτσους (ίσως και αυτοδιαχείριση!), ευνοϊκότερες διώξεις και παρακολουθήσεις, θεσμοθέτηση της αστυνομικής προβοκάτσιας (πιο πρόσφατα γνωστά παραδείγματα οι 3 τυφλές βόμβες που έσκασαν στην Αθήνα την περίοδο του ζητήματος Οτζαλάν και η υπόθεση Λεγάκη), ο έλεγχος του DNA προμηγύουν μια εντατικοποίηση του ελέγχου και της καταστολής. Και φυσικά, θα ήταν εκτός πραγματικότητας κανείς, αν δεν αναγνώριζε την επιχείρηση τρομοκράτησης ολόκληρης της κοινωνίας μέσω των συνεχών ελέγχων και μπλόκων που τόσο περήφανα δείχνουν τα δημοσιογραφικά τρωκτικά. Η καθολική επιβολή της νομιμότητας μέσω των συμφωνιών και θεσμοθετήσεων των απανταχού κρατιστών για τον αποτελεσματικότερο έλεγχο των κοινωνιών, πλασάρεται σαν η μόνη λύση για την “προστασία” της δημοκρατικής τάξης στα μυαλά των φιλήσυχων πολιτών και των εξαπανθρωπισμένων υπηκόων.

Καταστολή φυσικά δεν είναι μόνο η συνθήκη Σένγκεν και ο τρομονόμος, αλλά βλέπουμε ότι σε όλο το φάσμα της επιχειρείται μια πρωτόγνωρη αναδιοργάνωση, πρωταγωνιστής της οποίας είναι η “αλματώδης τεχνολογική ανάπτυξη” π.χ. η “τελειοποίηση” των τηλεπικοινωνιών, δορυφόρων και όποιου τεχνολογικού εκτρώματος ετοιμάζουν. Ούτως ή άλλως τα περισσότερα τεχνολογικά προϊόντα και η γνώση πάνω στην οποία βασίστηκαν, δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τις πραγματικές ανάγκες του ανθρώπου. Ειδικά σήμερα, η “επιστημονική πρόοδος” δίνει νέες ευκαιρίες στην κυριαρχία να επιβάλει τον έλεγχο, ψυχολογικό, εργασιακό, πολεοδομικό. Τα εφιαλτικά όνειρα των αφεντικών για έλεγχο όλου του χρόνου των εργαζομένων προωθούνται με τη βοήθεια των Η/Υ. Οι σπαρμένες με κάμερες και διαφημίσεις τερατούπολεις, διαμορφωμένες ήδη για να καταστέλλουν καθημερινά την αυτενέργεια, την αδιαμεσολάβητη -στους δρόμους- επικοινωνία και ελεύθερη συνεύρεση των ανθρώπων, υποτίθεται θα κάνουν τους πολίτες να κοιμούνται πιο ήσυχoi. Η ραγδαία εξάπλωση των ναρκωτικών ουσιών από τους κρατικούς μηχανισμούς θα επιβληθεί το έργο των εξουσιαστών (θέλουν να νομιμοποιήσουν και το χασίς κάποια σοσιαλιστικά καθάρματα!), μετατρέποντας δυναμικά κοινωνικά “κομμάτια” σε αυτοναρκούμενες μάζες που αναζητούν καθημερινά τη φυγή.

Απέναντι σ’ όλα αυτά, η αυτοοργάνωση, η αδιαλλαξία, η αδιαμεσολάβητη δράση και κοινωνική αλληλεγγύη των αγωνιζόμενων, η οργάνωσή τους σε ομάδες με κοινωνική παρέμβαση και ανάλυση των κρατικών σχεδιασμών, μαζί με τη συνολικότερη απελευθερωτική κοινωνική στάση ενάντια στο κράτος και τα τσιράκια του, τη μη εμπιστοσύνη στα κομματικά καθάρματα, το φτύσιμο της ρουφιανιάς και της πολιτικής και της συνεργασίας με το κράτος, συμβάλλουν ακόμη περισσότερο στον αγώνα για την πανανθρώπινη λευτεριά, για την ανατροπή κάθε κράτους και μηχανισμού, κάθε έθνους και πατρίδας, κάθε νόμου και εξουσίας...

Ο μόνιμος φόβος των εξουσιαστών ήταν και παραμένει η ανθρώπινη εξέγερση, όπως εκφράστηκε μέσα από τις χιλιάδες εξεγερτικές προσπάθειες του παρελθόντος -όχι του “ιστορικού” αλλά αυτού που πηγάζει από τις ζωντανές εμπειρίες των ανθρώπων-, και που παραμένει ζωντανή, μέσα από τη συνεχή σύνθεση των εμπειριών του κοινωνικού πολέμου και την ανάδειξη της κοινωνικής αλληλεγγύης, της πολυμορφίας και των δυνατοτήτων της ατομικής και συλλογικής ανθρωπινότητας. Γι’ αυτό και το σκηνικό του τρόμου και της υποταγής ήταν και θα είναι ένα απατηλό όνειρο για τους εξουσιαστές κάθε μορφής -και με όποιο προκάλυμμα κι αν έχουν...

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 5-4-2001

Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

* Το *Civilitas.GR* και ο «ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ» προτίθενται να απομακρύνουν το κείμενο αυτό από την ιστοσελίδα τους, εάν η αναδημοσίευσή του προσβάλλει κεκτημένα πνευματικά ή εμπορικά δικαιώματα (info@civilitas.gr)